

- 440 *Reinette die de bios op 't monsters wezen zag,
op zachte, milde toon tot beide monsters sprak:
“Wij zijn toch veel te zwak om ons met u te meten,
u overtreft al 't kruid in schoonheid en in kracht,
445 geen kruid dat twijfelt nog aan uwe overmacht,
maar als wij, kruiden al, zo wild en welig tieren,
dan is het niet altijd om 't aardse rijk te sieren
noch om uw zwaar labeur op 't vruchtbaar veld t' ontsieren,
maar wel, zo God het wou, om 't mensenras te dienen,
450 want Hij gebod ons, kruiden, 't mensdom op te beuren
met wortel, blad en bloem, met kleuren en met geuren,
schonk ons daartoe een kracht die mensen kan bevrijden
van kwalen allerhand waaraan z' op aarde lijden.
Zopas ervoer ook u het nut van ons bestaan,
455 laat ons, zo smee ik u, nu rustig voortbestaan.
Reinette is mijn naam, 'k ben Koningin der kruiden
ik kwam in naam van 't volk om u die wens te uiten:
laat mij mijn dierbaar volk dit heuglijk nieuws gaan melden
dat u niet langer meer de kruiden zult verdelgen.”*
- 460 *De Blauwe Korenbloem en Engewortel keken
nieuwsgierig naar het paar dat schromig en verlegen
de ogen nedersloeg. Wat ging er in hen om?
Waarom toch bleven zij zo lange stil en stom?
Had 't woord der Koningin ze waarlijk zo beroerd
465 of had hun goede daad die beiden zo ontroerd?
Het was de mooie vrouw met 't blonde, golvend haar
die 't eerst de stilte brak, die met een zacht gebaar
en op gedempte toon de kruiden liet verstaan
hoe waarlijk dat 't haar speet al 't leed hun aangedaan.*
- 470 *Haar trouwe wederhelft die 't kruid zo had misdaan
scheen plots van al zijn nijd en blinde haat ontdaan,
vroeg om vergiffenis voor al zijn wrede daden,
beloofde in 't vervolg het kruid met rust te laten*

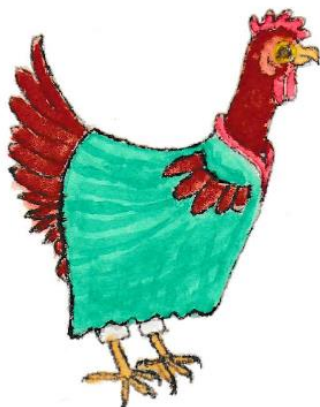

Hoenderbeet

Lamium amplexicaule

Het neerhof was in drukke doen
omdat de haan weer kuren kreeg
en 't kippenvolk, tuk op fatsoen
naar 't hokje vloog, dat was nooit leeg.
Dat hokje borg een hoenderrok
en wie dat rokje niet had aan
raakt' nooit het hart van fiere haan.
Bedankt, zei haan, en kraaide luid
en trok het hoenderrokje uit
en dat hij spoorde als een gek,
toont u mijn bloem met open bek.

Hetgeen hierboven staat vermeld
och God, 't is voor de grap verteld.
Een hoenderrok,, dat weet je wel,
nog nooit versierd' een kippevel.
De mensen gaven mij die naam,
erg ijdel zijn ze in hun waan.
Rancune draag ik daarom niet.
Bekijk mijn plantje en je ziet
een krans van blaadjes, schotelrond,
en in die krans mijn bloempjes bont
te zamen rond mijn stengel staan.

Hondsdrif

Glechoma hederacea

Hoor eens hoe heel lang geleden
op een tocht met onze Heer,
niemand minder dan Sint-Peer
door mijn plantje werd genezen.
Scheef liep hij en lamenteerde
dat een tand hem toch zo deerde.
Razend riep hij naar zijn Meester:
"Al zijt Gij ons aller heerser
foutloos is uw schepping niet."

*Hij, de Meester, liet hem razen,
ondertussen keek hij rond,
nam mijn kruid op van de grond.
Dan, als was 't om hem te plagen,
"Strijk wat hondsdrif op uw kiezen
dan zult gij niet langer kniezen."
"Rabi... Rabi... riep Sint-Peer,
alleluia ... weg is 't zeer,
feilloos is uw scheppingswerk."*

*Hebt gij, mens, de les begrepen
of het wonder hier verteld,
nooit veracht een kruid op 't veld
dat ons Heer u heeft gegeven.
Schoon is heel zijn liefdewerk,
dat u maakt gezond en sterk.
Raas niet als Sint-Peer: "Verdraaid,
al wat God schiep is bekaaid."
Fout is slechts wat gij verfraait.*

*Heilig is mijn hele plant,
onderaan mijn bovenlip,
naast elkaar en helderwit,
door Gods liefde daar geplant,
sieren kruisjes mijne bloem.
Daarin schuilt geheel mijn roem.
Raakt ge in een heks haar macht,
aarzel niet, mijn kruid u wacht,
fabelachtig is mijn kracht.*